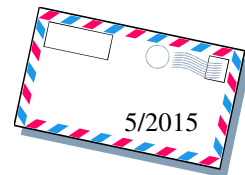

Mesagerul păcii

Îndrumare dumnezeiască

Fiecare zi a vieții noastre ne pune în fața unor decizii. Uneori sunt decizii importante cu consecințe multiple pentru parcursul ulterior al vieții noastre. Aici se numără de exemplu alegerea meseriei, căutarea după un loc de muncă, căsnicia, alegerea unei locuințe etc. Multe decizii sunt totuși decizii de rutină, care ni se par mai puțin importante și care aparent au urmări mai puțin grave. Dar indiferent dacă sunt decizii mari sau mici, în fiecare situație putem să ne rugăm Domnului nostru pentru îndrumare. Promisiunea Lui: „Eu... te voi sfătui și voi avea privirea îndreptată asupra ta” (Psalm 32.8), este valabilă pentru toate domeniile vieții.

Biblia conține multe exemple de oameni, care i-au cerut lui Dumnezeu sfatul și îndrumarea și care au fost binecuvântați pe calea lui Dumnezeu. Un exemplu din viața lui David dorim să fie o îmbărbătare și un ajutor practic pentru noi. În 2 Samuel 5 ni se relatează, cum David a devenit împărat după promisiunea lui Dumnezeu și a luat cetatea Ierusalim, care apoi a fost numită cetatea lui David. Deabia s-au întâmplat acestea, că dușmanii săi, filistenii, au intrat în acțiune. Scriitorul inspirat a istorisit în 2 Samuel 5.17-25 (vă rugăm citiți textul) două întâmplări diferite, în care filistenii s-au adunat în valea Refaim pentru a lupta împotriva lui David. Aceste două întâmplări sunt pentru noi pline de învățături.

Cum reacționează David?

Fără îndoială, dacă a fost unul care a avut experiență cu filistenii, atunci acesta a fost David. Nu a fost el acela care a obținut prima sa victorie mare împotriva eroului filistenilor, Goliat? Nu a fost el acela care în nenumărate lupte chiar împotriva filistenilor a fost încununat cu succes? Atunci de ce din cauza acestor dușmani să intre în panică? După așa multe victorii ar trebui

totuși să reușească să mai adauge una, mai ales că acum era numit și recunoscut ca împărat în Ierusalim și putea apela la o armată experimentată în lupte. Vorbind omenește, David s-ar fi putut încrede pe arta sa de război și experiențele lui. Dar nu citim așa ceva. Se spune foarte modest și simplu: „David a întrebat pe Domnul: «Să mă sui împotriva filistenilor? Îi vei da în mâinile mele?»” (versetul 19).

Cu aceasta, David exprima două lucruri: în primul rând, dependența sa și în al doilea rând, smerenia sa. A fost dependent, pentru că nu a vrut să plece la luptă fără să-L întrebe mai întâi pe Dumnezeu. El a așteptat îndrumarea dumnezeiască și el a și primit-o. A fost smerit, pentru că i-a fost clar de la început că nu el, ci Dumnezeu va avea biruința. El nu a întrebat, dacă *el* va câștiga, ci dacă *Dumnezeu* îi va da pe filistenii în mâna lui.

Aplicația la noi nu este grea. Ne încredem în propria noastră putere, în iscusința noastră, în îndemânarea noastră, în experiența noastră? Dacă suntem mai tineri, există pericolul deosebit de mare să ne încredem în puterea noastră. Cine este mai în vârstă, se află mai degrabă sub ispita de a se încrede în experiența sa. De la David putem să învățăm să ne încredem în Dumnezeu. Iar apoi, smerenia este o însușire recunoscută întotdeauna de Dumnezeul nostru.

Nicio rutină

Prima biruință a fost obținută cu ajutorul lui Dumnezeu. Imediat a venit o a doua probă peste David. Din nou, filistenii s-au adunat pentru ceartă și iarăși s-au așezat în valea Refaim (versetul 22). Situația de plecare era deci foarte asemănătoare cu prima situație. Același împotrivor, același loc de luptă. De ce atunci să nu aplice aceeași tactică de luptă ca prima dată? Era necesar să-L mai întrebe o dată pe

Dumnezeu? Ce a fost corect la prima întâmplare, va putea fi aplicat și la a doua. Dar David nu a calculat omenește. Nu, el a simțit dependența sa, și din nou s-a îndreptat întrebător spre Dumnezeuul său. Și iată – răspunsul este altul decât prima dată. Dacă Dumnezeu a spus înainte: „Suie-te“, acum El a spus: „Să nu te sui; ci ia-l pe la spate“ (versetele 19, 23).

Aplicând la noi învățăm că în viața creștină nu există decizii de rutină. Ce este corect pentru astăzi, nu trebuie să fie calea pentru mâine. Chiar și în situații foarte asemănătoare, ar trebui să-L întrebăm totdeauna pe Dumnezeuul nostru pentru îndrumare. Dumnezeu ne conduce astăzi așa, iar mâine poate cu totul altfel. Aceasta face ca viața de dependență să fie captivantă. David poate că s-a mirat că deodată a primit un alt răspuns de la Dumnezeu. Și noi putem să fim tot mereu uimiți de cum răspunde Dumnezeu și ce cale ne arată El.

Atenție

A doua întâmplare ne arată un principiu important despre *CUM* se recunoaște calea lui Dumnezeu. David a primit însărcinarea să aștepte până va auzi un vuiet de pași în vărfurile duzilor. Deabia atunci trebuia să devină activ. Această cerință i s-a părut poate ciudată războinicului David. Era înarmat, dar în loc să se concentreze asupra dușmanului și a luptei, trebuia să aștepte, să stea liniștit și să fie atent la vuietul din copaci.

Pentru noi se află aici învățătura că pentru a recunoaște îndrumarea lui Dumnezeu, trebuie să fim atenți și să învățăm să așteptăm. Tocmai aceasta ne cade adesea greu. Ca și oameni care trăim în timpul nostru învățăm să decidem repede. Așteptarea este un exercițiu, care ne dă mult de lucru. În angrenajul și agitația zilelor noastre, așteptarea atentă nu este uneori ușoară. Ea trebuie învățată. Dar Dumnezeu vrea să ne ajute dacă îl rugăm. Dacă nu învățăm să ascultăm, nu vom recunoaște niciodată voia lui Dumnezeu pentru viața noastră.

Biruințele lui Dumnezeu – biruințele noastre

Să mai extragem încă o ultimă aplicație din acest pasaj. La prima luptă, biruința lui David a fost biruința lui Dumnezeu. În versetul 20 se spune clar, că David a bătut pe filistenii. Dar el nu și-a asumat lui însuși biruința. Nu, în modestia lui a spus: „Domnul

a risipit pe vrăjmașii mei dinaintea mea.“ El nu a vrut nicio onoare pentru sine, ci a dat toată cinstea Dumnezeului său. Dacă mergem pe calea Dumnezeului nostru, nu va fi altfel. Fiecare biruință pe care o obținem, este o biruință a Domnului nostru, fiecare succes este succesul Său.

Cum reacționează Dumnezeu la o astfel de poziție? În cea de a doua întâmplare este tocmai invers. Dumnezeu a pornit înaintea lui David, pentru a bate oastea filistenilor. David și soldații săi nu au avut decî nicio contribuție directă la biruință. Și totuși, Duhul Sfânt exprimă nu fără motiv altfel. Propoziția finală sună: „David... a bătut pe filistenii“ (versetul 25). Biruința lui Dumnezeu a devenit biruința lui David. Aceasta este marea Dumnezeuului nostru. Dacă suntem atenți la îndrumarea Sa în smerenie și dependență de El și dacă facem din biruințele noastre biruințele lui Dumnezeu, atunci El face din biruințele Sale biruințele noastre.

Merită într-adevăr să prețuim în toate deciziile vieții îndrumarea dumnezeiască și să nu hotărâm și să acționăm după gândirea noastră proprie.

E.A. Bremicker

* * *

Adăpostul nostru

Din experiențe repetate, Moise a putut la finalul vieții lui să mărturisească uitându-se înapoi, că numai la Dumnezeuul cel veșnic era într-adevăr acasă. „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adăpost, și sub brațele Lui cele veșnice este un loc de scăpare“ (Deuteronom 33.27).

Să ne gândim când deja ca mic copil a fost în pericol să fie înecat în Nil la porunca lui faraon. Mai târziu a plecat prin pustiu cu un popor încăpățânat, ale cărui murmure nu s-au terminat niciodată. Cum ar fi putut să reușească în această mare și nemulțumitoare însărcinare, fără să găsească tot mereu adăpost la Dumnezeuul său?

Acest loc de adăpost stă deschis pentru fiecare copil al lui Dumnezeu. Dumnezeuul cel veșnic este adăpostul nostru. La inima acestui Dumnezeu, care a devenit prin Domnul Isus Tatăl nostru, este patria noastră, acolo putem să ne odihnim.